СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXIV. Ч. 107. Джерзи Сіти, Н. Дж., понеділок, 10. мая, 1926. VOL. XXXIV. No. 107. Jersey City, N. J., Monday, May 10, 1926. THREE CENTS

ПРЕЗИДЕНТ КУЛИДЖ ПРОТИ ПРОЄКТУ ГОГЕНА, ЗА ЯКИМ СТОЯТЬ ФАРМЕРИ

ВАШИНГТОН, 7. мая. — Президент Кулидж через своїх приятелів заявився за проектом Тинчера, а проти проекту Гогена. Оба проекти відносяться до допомоги фармерам, лишень що за проектом Гогена заявляються фармерські організації.

Після проекту Тинчера, уряд мавби дальше продовжувати урядову організацію в роді воєнної фінансової корпорації, вложивши в неї 100 мілїонів долярів.

ДОБИВАЮТЬСЯ ВІДДАЧІ ДОБРА, СКОНФІСКОВАНОГО В ВІЙНІ.

ВАШИНГТОН, 7. мая. — Конгресмен Гемилтон Фиш поставив резолюцію, щоби уряд звернув всі маєтки, які він сконфіскував підчас світової війни горожанам ворожих держав. Конгресмен каже, що американський уряд від початку свого існовання все сейчас по скінченню війни віддавав добро, сконфісковане підчас війни.

АМЕРИКАНЦІ БОЯТЬСЯ АНГЛІЙСКОГО СТРАЙКУ.

ВАШИНГТОН, 7. мая. — Часопись „Де Нейшенс Бизнес", офіціяльний орган торговельної палати Злучених Держав, заявляє, що англійський страйк може принести великі шкоди американській торговлі, бо підриваючи вивіз з Англії, він рівночасно мусить також підорвати й довіз до Англії заграничних, а в тому числі й американських товарів.

ТИХА БОРОТЬБА ЗА ПРОГИБІЦІЮ.

ВАШИНГТОН, 7. мая. — Хоча обі палати конгресу занятї тепер передовсім питанням допомоги фармерам, всеж таки боротьба межи „сухими" а „мокрими" за прогибіцію не втихає. Боротьба перенеслася тепер до комісій, які мають предложити повним палатам проекти про виконуванє прогибіції. Хоча уряд домагався надання ширших прав прогибіційним урядникам при ревізіях і арештах, комітети не дуже то схиляються до сього домагання.

ВІДГОМІН СТРАЙКУ В АМЕРИЦІ.

НЮ ЙОРК, 7. мая. — Англійський ґенеральний страйк відбився поважно на подорожи американських туристів англійськими корабельними фірмами. Нині приміром виїхали зі сього порту до Европи три англійські кораблі, а кождий з них мав половину кабін порожних. Американці, що думали сеї весни відвідати Англію, покидають намір та їдуть куди инде.

Моряки англійських кораблів, що приїзджають сюди, не дуже то потягають за прилученнєм до страйку.

БУВШИЙ МІНІСТЕР СУДІВНИЦТВА ОБЖАЛОВАНИЙ ЗА БЕЗПРАВСТВА.

НЮ ЙОРК, 7. мая. — Гері Доґерті, котрий був ґенеральним прокуратором (міністром судівництва) в кабінеті президента Гардинґа; полковник Томас Милер, опікун чужинецьких маєтків у тому уряді; та Джан Кинґ, бувший член головного комітету републиканської партії, були поставлені нині перед федеральний суд та обжаловані за змову обманювати уряд Злучених Держав.

Як обжалове прокураторія, сї три люди мали за відповіднім надгородженнєм передати одній швайцарській спілці маєток Амер. Металевої Компанії, вартости 7 мілїонів долярів.

Справою заціковився сенат. Доґерті каже, що він про справу довідався аж тоді, як вона була вирішена.

САМОВБИЙСТВО ЗІ СТРАХУ ПЕРЕД СУДОМ.

НЮТОН, Ню Джерзі, 7. мая. — Минувшого лютого поселилися на гарній фармі коло міста Спарти недавно зі собою поженені Архиболд Грифин Акройд та його жена. Акройд був колись визначним атлетом у колеґії Лафаєта та служив сотником у світовій війні. Пару вважали всі дуже щасливою родиною. Тимчасом нині все се поверховне щастє покінчилося страшною трагедією.

Жінка Акройда відкрила, що її муж був уже передтим жонатий, що його перша жінка живе з його трома дітьми, та що він ніколи з нею не розвівся, себто ще й досі вважається її правним мужом. Довідавшися про се, жінка зробила мужови википди та заявила, що вона сама віддасть його в руки поліції. Муж на се загрозив її, що якби вона зробила щось подібного, то він убє її та її родичів, а відтак самого себе.

Він справді стеріг жінку та вийшов з нею до міста, щоби її стерегти. В місцевому банку жінка сказала йому, що вона таки скаже поліції. Муж сейчас кинувся на авті домів. Жінка впросила одного стейтового жовніра, щоби він пішов на фарму та пробував здержати мужа від убийства. Коли жовнір прийшов на фарму, мати жени просилася з рук свого зятя, котрий видно хотів її вбити. Жовнір виломив двері комнати, і сейчас почалася межи ним а Акройдом стріляннна. Два рази стріляв Акройд до жовніра, а хибнувши два рази, приложив собі револьвер до голови й стріляв власне в хвилі, як жовнір стріляв до нього. Дві кулі прошибли йому череп і він упав неживий.

НА ВЕЛИКОДНУ ПИСАНКУ

жде Рідна Школа в краю і кличе: „Велика Українська Громадо! В свято Відродження природи не забудь Народе про своє Відродженнє, не забудь про Рідну Школу".

Не забуваймо і на інвалідів, що потерпіли за українську справу і на політичних вязнів, що терплять далі і мучаться в польських тюрмах.

Всім їм вишлім Великодну Писанку, а свої жертви посилаймо через:

OBYEDNANYE, P. O. Box 411, Philadelphia, Pa.

ВІДКРИЛИ ТРОСТ МЕЛЬНИКІВ.

ВАШИНГТОН, 7. мая. — Федеральна промислова комісія оголосила публично вислід своїх розслідів над мельницьким промислом Америки. Після думки сеї комісії, великі мельницькі підприємства злучені в один трост, який не допускає до свобідної конкуренції та визискує суспільність своєю великою силою.

ЧЕРЕЗ ПРАПОР РОЗІБЄТЬСЯ УРЯД.

БЕРЛІН, 7. мая. — Привернення прав давному німецькому прапорови коштом републиканського готово привести теперішний уряд до упадку, бо обуреннє зростає.

КОНЦЕРТ УКРАЇНСЬКИХ ЄВАНГЕЛИКІВ.

Зерно посіяне єпископом Хомишином сходить навіть у Франції. Але замісць правовірного католицизму родить якість инші плоди, цим разом євангелизм. А що він розвивається навіть серед наших робітників у Франції, на це доказом є хочби духовний концерт, який відбувся в Парижі дня 13. III. 1926. у салі євангелицької місії. „Союз українських євангеликів у Франції ім. Гр. Сковороди" це товариство ще молоде, тільки що починає поширювати свою діяльність і єднувати собі прихильників. Находить їх воно так серед православних як і серед гр. кат. робітників.

На концерті було богато французької публики, яка зі задоволенням слухала українських духовних пісень, виконаних мішаним хором під управою Кириченка.

ЗІВ 36 ЯЄЦЬ НА ПРОТЯЗІ 15 ХВИЛИН.

Студенти університету в Кембридж (Англія) любуються дуже у змаганнях швидкости. Найчастійше бувають у них змагання швидкости їдження яєць. І так минулого місяця один зі студентів зїв 36 яєць за чверть години, а другий стільки само за 26 мінут.

ВОЙОВНИЧИЙ ПАНИЧ.

В с. Морочині, Грубешов. пов. живе багатий на цілий повіт пан Кржановскі. Його синок, літ 12, граючися в садку з сином свойого кухаря, стрілив з свойого ровесника фльорком. Кулька попала в легені бідного і там застрягла. Небезпека для бідного хлопця кухарського минула, але він мусить жити з кулькою в легені. Так коштують дорого хлопам „панські жарти".

НЕЩАСНЕ КОХАННЯ.

В с. Стрижеві, Грубешов. пов. знайдено в ополонці на р. Бузі дитину. Поліція почала шукати за матірю. Нещасна мати-покритка зі страху кинулася в студню, хоч її й не було ще відкрито. Її витягнено зі студні. Нещасна дівка видала свойого кохапка-парубка з того ж села, який ніби намовив її втопити дитину — плід нещасного, нешлюбного кохання. Його арештовано.

ДЕМОНСТРАЦІЇ БЕЗРОБІТНИХ У ЛЬВОВІ.

Дня 7. м. м. зібралися безробітні будівельні робітники в числі 400 під памятником Собеського. Безробітні рушили в сторону ринку та вислали делегацію до през. Наймана, який її не приняв. Демонстранти удалися під воєвідство і вислали делегацію до воєводи, яка представила йому важке положення будівельних робітників. Воєвода обіцяв поробити старання, щоб виасигнувано гроші призначені на розбудову міста і щоб тим самим почалася робота.

ВІСТИ ЗІ СТРИЯ.

Зі Стрия повідомляють, що репресії поліції у звязку з останніми заворушеннями безробітних не вгавають. Досіль арештовано поверх 70 осіб. Арешти і слідства тревають дальше, при чому спеціяльною увагою удостоюються робітники-Українці.

Ославлений стрийський староста Новак має бути перенесений — кажуть що мабуть... на кращу посаду.

Настрій в місті непевний.

ПАНЬСТВОВИ ПОСТ.

Це вже щось нове, правда? Такого не чули ще ані ми ані ви шан. читачі. А таки такий піст істнує. Якщо не вірите, то поспитайте когось із с. Угринова коло Сокаля. Хотіли угринівські парубки устроїти собі забаву. Пішли до війта о позволення. А пан вуйце позволення не дав. Заявив, що справді нашого посту ще нема, але зате є вже паньствови пост і на забаву він не може дозволити. Дивно тільки одно, що паньство не може собі дати ради з тими паньствовими справами, які на него насіли — а перебирає ще й пости на своє удержання. От того вуйта з Угринова в міністри-б, шкода його на Угринів, їй Богу шкода.

ДІДИ РОЗЛАЗИЛИСЯ.

В Грубешівськім повіті розлазилися по селах з переважно українським населенням двоє хлопців з мішками за плечима, й збирають гроші „на Божий храм, що будується поблизу Львова". В українських хатах просять по українському, а в польських — по польському. Виявляється, що збірка йде з дозволу влади але... „на жимско-католицкі косьцюл". Свідомі Українці вимагають від зборщиків документів, на віщо збирають, і випроваджують їх за збіркою до латинників або за Вепрж.

СТРИЖЕНЕ ЖІНОЧЕ ВОЛОССЯ.

Стрижене жіноче волосся („бубікопф") здається найбільше поширене в Англії, де ідеалом жінок був від давна тип мущини. Голова жіночої фризієрської організації в Лондоні впевняє, що в Англії є тепер щонайменше сім мілїонів жінок з коротким волоссям. Ця нова мода дуже на руку фризієрам, як доказує факт, що в минулому році вони заробили в Англії 2.000 фунтів більше. Тому, що стрижене волосся потребує частійшої фризієрської опіки, жінки робітничої кляси в Англії воліють лишатись при довгім.

ЮНІЯ ХОЧЕ ПОКЛИКАТИ ДВА МІЛІОНИ БІЛЬШЕ РОБІТНИКІВ ДО СТРАЙКУ

ПРАВИТЕЛЬСТВО ПОКЛИКУЄ АРМІЮ І ФЛЬОТУ ДЛЯ СВОЄЇ ОБОРОНИ. — ПОЛІЦІЮ ЗБІЛЬШУЮТЬ О 50,000 ДОБРОВОЛЬЦІВ.

ЛОНДОН, 8. мая. — Юнія хоче приступити до заостреня страйку, втягаючи до него й тих робітників, що заняті при виготовленню та доставі поживи. Це видно з того, що візвано вийти на страйк 1000 робітників, що заняті в Ліонс Ко. при перевоженню та розпреділенню поживи.

В палаті послів заповіджено рівнож острійші міри з боку уряду. В звязку з тою заявою завважено більшу концентрацію війск. Всі місця, де головно живуть страйкуючі робітники, заняті військовими відділами. Жовніри ходять в шоломах на голові та уоружені і виекві́повані як на війну.

З індустрійних центрів як Глезгова, Единбурга і Ливерполю доносять о заворушеннях, які одначе мають льокальний характер і звернені головно проти страйколомів.

Лібера́льний лорд Асквит видав відозву, в якій похваляє страйк, але виступає проти ґенерального страйку, який не є ніяким ударом для богачів і капіталістів, а тільки для тих, що працюють з дня на день на хліб, а які позбавлені праці, не мають з чого жити.

Найбільший сучасний англійський письменник Киплінґ написав поему, в якій взиває англійський нарід до спокою.

Юнія заявила щераз в своїм комунікаті, що ґенеральний страйк не є ніяким визовом, зверненим проти парляменту і законів, а тільки средством до добуття кращої плати для майнерів.

КОЛИ СКІНЧИТЬСЯ СТРАЙК.

ЛОНДОН, 7. мая. — Американський кореспондент, що приїхав з Парижа до Лондону подає, що перше враженнє, яке він виніс з страйку, є те, що той страйк не є ніякою революцією, а радше еволюцією.

За цілий час страйку поліція не вжила ще иншої зброї, як звичайної палки. Револьверового вистрілу ще не чути було з боку поліції в цілій Англії за весь час страйку.

Кореспондент каже, що він бачив за кілька годин страйк у Питсбурґу, Па., більше бійки, як її було до сього часу в цілій Англії. Кореспондент вірить, що страйк довго не потреває та що уряд готов вийти побідно.

Побіду вирішить симпатія публики.

НОРГЕ ПЕРЕД БЕЗПОСЕРЕДНИМ ЛЕТОМ ЧЕРЕЗ ПІВНІЧНИЙ БІГУН.

КІНҐС БЕЙ, Шпіцберґен, 7. мая. — По великій сніговиці засвітило сонце як надлетів Норге, якого приїзд привитано вистрілом з гармати та свистом сирен.

Попри те наспіло ще богато ґратуляційних депеш.

За яких три-чотири дні вибереться Норге в властиву дорогу через північний бігун до Аляски.

АМЕРИКАНСЬКА ЕКСПЕДИЦІЯ ЩЕ ПЕВНІЙША ЗА УСПІХ ВІД АМУНДСЕНА.

КІНҐС БЕЙ, Шпіцберґен, 7. мая. — Капітан Бирд заявив, що він видержить на своїм аероплянї Фоккера 20 до 24 годинний лет без перестанку. Його апарат лекший від Норге і менше обтяжений.

Згідний він з Амундсеном що до того, що краще перелетіти арктичну полосу, як злітати на нерозсліджену ще землю.

ВІЙНА В МАРОККО.

РАБАТ, Марокко, 7. мая. — Воєнні кроки вже начались. Французи обкидували бомбами з аеропляків позиції Рифів, а французські і еспанські війска посунулися наперід.

ВОКЛЕН ПОМАГАЄ СОВІТАМ.

МОСКВА, 7. мая. — Самуель Воклен, президент Болдвин Ко., найбільшої американської фабрики залізничих льокомотив, обїхав Росію і заявив, що вона потребує 500—1000 льокомотив і 50.000 до 80.000 ваґонів.

Воклен робить заходи, щоби можна було сфінансувати доставу тих машин і ваґонів з Америки до Росії.

ВИСТУПАЮТЬ ПРОТИ СОВІТСЬКИХ ФІЛЬМОВИХ ОБРАЗІВ.

БЕРЛІН, 7. мая. — В однім з тутешних театрів відограно совітську фільмову драму під титулом „Боротьба на кружляку Потемкин".

На тім фільмі представляють, як на тім-кружляку вибухла революція, як моряки збунтувалися і вистріляли або покидали в море своїх офіцирів та проголосили совітську владу.

Поліція не хотіла пропустити тої штуки, але головний цензор її таки пропустив.

Генерал Сект запротестував тепер від імени уряду проти цего фільму, який тільки може викликувати анархію серед армії і населення.

Велика частина публики протестувала рівнож проти цего фільму.

„SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Edited by Editorial Committee.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕДПЛАТА:	
Three cents a copy.		Поодинокє число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сити і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає.
В Канаді належить висилати гроші лише на т. зв: Foreign Money Order.
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

МАСКОВАНІ ОБОРОНЦІ СВОБОДИ

Англійський генеральний страйк видно сильно залякав американську консервативну частину громадянства. Переляк обявився в консервативній пресі цілим рядом виступів проти англійських страйкарів та робітничих юній. Власне характер сих виступів є незвичайно повчаючий.

Головним аргументом у писаннях консервативних газетярів є нібито поломанє всяких вольностий англійськими робітничими юніями. Мовляв, англійський уряд звернувся проти вуглевих майнерів з тою хвилею, коли юнія друкарів поломила засаду свободи преси, відмовившися друкувати часопись Дейлі Мейл з нападом на майнерську юнію. Мовляв, англійський уряд виступає тепер оборонцем поневолених робітників, яким юнія хоче відобрати джаби. Мовляв, уряд виступає проти тиранії робітничих юній.

Читаючи такі донесення, дехто мігби справді подумати, що й сі газети в Америці, і сі міністри в Англії, се справдішні свободолюбці. Але в тих самих числах, в яких роздирається шати зі жалю над англійською свободою, буцімто поломаною англійськими страйкарами, читаємо, що той самий англійський уряд, який взяв собі за першу ціль обороняти англійські конституційні свободи, почав єю оборону від того, що заборонив робітникам свободу зборів.

В тих самих газетах, які пятнують англійських страйкарів як тиранів, читаємо кождого дня якісь похвали для Мусоліні, який допче вольности італійського народа, для Горті, який не допускає найменчої свободи Мадярам, для Рівери, що касує невеличкі свободи Еспанців.

Наконець, у тих самих газетах, що так гарно обороняють свободу Англійців, не находимо ні слова протесту проти доптання свободи американських робітників у Пасейку, в стейті Ню Джерзі, таки під самим носом оборонців Англійців, поневолених за морем. Справді велику правду сказав хтось, що богато лекше є обороняти свободу в чужих народів, як у своїм.

НЕ КРИВИТИ ДУШЕЮ

Ми не відпекуємося того, що наш орган виступає проти Польщі. Та цей виступ не є звернений проти польського народа як такого, ані навіть проти Польщі як самостійної держави, колиб та держава обнимала корінну польську землю. Ми тільки виступом своїм пятнуємо злочинний наїзд Польщі на непольські землі. Ми стараємося далі вивести на денне світло всі страхіття польської окупації, а заразом взиваємо український нарід до боротьби за визволення з польського ярма.

Це річ зовсім природна. Инакше ми поступати не можемо і не сміємо, бо стали би зрадниками свого власного народу. Нашому становищу не може дивуватися навіть чесний Поляк, бо й він з погордою глядів би на такого Українця, який викручувався би сином в тій справі.

Случилося одначе в однім з наших відділів инакше. Кількож Поляків, які є членами відділу у У. Н. Союза, запротестували перед відділовим предсідателем, що вони готові покинути Союз, коли „Свобода" буде далі виписувати проти Польщі і Поляків, бо Союз бизнесова організація, а не політична.

На те можемо відповісти таке, що ми з приємністю не писали би про польський терор, якби його не було. Але він є і проти него протестують найбільші європейські мужі науки, державні мужі і дипльомати. Проти него протестує Ліга Охорони Прав Людини, а навіть Світовий Протестантський Конгрес, що відбувся минулого року в Штокгольмі. Ми певно не писали би про наїзд Мазурів на наші землі, якби мазурські селяни не лізли відбирати нашим бідним селянам останного клаптика землі. Ми не писали би про замордовану Бесарабову, ані про розстріляних Мельничуків, Шереметів і других, ні про побитого полковника Мельника, колиб тих звірств в Польщі дійсно не було.

Тому порадним було би тим кількох Полякам, що є в нашій організації, звернутися з своїми увагами на иншу адресу. Коли вони люди гуманні, коли відчувають біль поневолених, так хай звернуться в першу чергу до польського уряду в краю і вискажуть йому свою погоду за ті злочинства, яких він допускається на 12 міліонах т. зв. національних меншостий, себто на Українцях, Білорусинах і Литовцях.

Кількох Поляків в 30,000 організації домагається пошанування польського імени і польської держави, а 8 міліонів Українців в польській державі не має ніяких прав, а навіть змоги висказати свого незадоволення. Бо колиб так Українці в краю, яких насильством затягнули до польського ярма, заявили, що вони „виступлять" з польської держави, так як хочуть виступити Поляки з нашої організації, то певно опинилися би на шибениці або що найменьше в тюрмі. А ми тут нікого не силували і не силуємо. Вольному воля. Бизнес бизнесом, а національна ідея і боротьба за визволення свого народу друга річ. Не треба одного з другим мішати. Наша організація дбає про бизнес і забезпечує своїх членів по бизнесовому. Але наша організація мусить придержуватися ще й того, що її вложено як обовязок на конвенціях Союза. А той обовязок виходить з серця наших членів і всіх гуманно думаючих і відчуваючих людий. А полягає в тім, що орган Союза має задержати трівку звязь з нашим рідним краєм, з його болями і терпіннями. Він має стояти на сторожі наших національних прав та допомагати боротьбі за здобуття державної незалежности українського народу.

Від того обовязку не відступимо й на далі та будемо виступати проти своїх і чужих, проти всіх, хто тільки буде стояти на перешкоді в виконанню наложеного на нас національного обовязку.

ЖИВІ МЕРЦІ

Остання російська революція викинула поза межі бувшої Росії ріжні верстви іміграції. Та іміграція поділена на безліч ріжних груп, які, хоч і ворогують між собою за політичні й соціяльні погляди, та всеж мають одну основну ідеольогію, спільну для них всіх. Цею думкою є мрія про відбудову знову російської держави в межах, які вона посідала до революції. Всі вони мають одну і туж мету відбудувати „єдину велікую Расію".

Ріжняться їх погляди лише в тому, який політичний устрій має мати нова „єдина", який соціяльний устрій, та яка найліпша форма обєднання в одну державу всіх народів і земель бувшої Росії. Для них немає зовсім питання про те, чи хотять народи бувшої Росії знова єднатися під зверхність Москви, чи зовсім не бажають мати щось спільного з „россійським государством". Коли ті народи увійдуть в склад відбудованої російської держави добровільно, то буде добре; коли ж ті народи не захотять добровільно „возсоєдініться", то „заставім іх єто сдєлать сілою".

Отже, мовляв, вибирайте собі смерть, яку хочете, аби ми вас не стратили старим своїм улюбленим способом, завойованням, а потім ріжними масовими карами на смерть, чи висилкою масовою людий „в места не столь отдальонниє", як казали старі царські сатрапи, посилаючи наших людий на засланя в ріжні північні, чи закаспійські краї. Хоч верть крууть, хоч круть верть, як каже наша пословиця, а Москаль тобі знайде і в черепочку смерть.

Звичайно найбільше голосними, завзятими й отвертими гробкопателями для ріжних „інородцев" завжди були і тепер є російські реакціонери та старі бюрократи. Але революція в бувшій Росії зробила своє діло — вона перевела там кольосальну зміну в психольогії всего населення і в першу чергу селян, які нізащо не хотять повороту до дореволюційного ладу з його поміщиками. А селянство то головна сила, яка пробуджується до політичної активности не тільки на Україні, але й по всій Росії.

Наше українське селянство показало свої справжні настрої супроти реставраторів царської Росії ще тоді, коли денікінська, а потім врангелівська армія почала господарювати на українській землі. Як лишень селяни побачили, що разом з добровольчими арміями йде не тільки „єдиная і неділімая", але всі її причандали: поміщики, карні експедиції, пристави, контрозвідки, військово-польові суди і т. д., то вони вирішили, що ліпше підставити ще раз свою голову під большевицький обух, ніж бути розплющеними на монархічній наковальні. Селяни повстали, і в друге поховали монархістичного трупа, але він ще й досі гниє, а його смердюча сукровиця розтікається по всім „градам і весям" всього світу. Деякі охочі ще й нині бавляться в тій сукровиці в надії, що гляди ось станеться нове чудо, прийде новий спаситель і смердючого вже Лазаря воскресить до життя.

Але чудо ніколи вдруге не повторюється, бо инакше воно не булоби чудом. Марна надія на відбудову Росії в старих межах, та поновлення старого царського ладу! В історії маємо дуже багато прикладів, коли розпадалися і то на завжди ще більші держави і більш могучі ніж Росія, а на руїнах їх виростали молоді держави народів, колись покорених тою державою.

Маємо також приклади, що революція не одну вже монархію змела, а прихильники і слуги тої монархії були розвіяні на всі чотири вітри і робили не тільки поза межами своєї батьківщини, але в самій батьківщині часто героїчні спроби, аби реставрувати монархію. Та ці спроби їм не вдалися.

Жили навіть королі і инші монархи, чи претенденти на трони і корони, але так і вмирали на вигнанню, іменуючи себе високими титулами. Всього лише два тижні тому умер в Еспанії „король Франції", але чи шкодило французькій републиці, що десь за межами її жив „король", а навіть в самому парляменті були прихильники і „вірнопіддані", того короля? Зовсім ні, а багато з Французів навіть і не знали, що десь живе їх „король" і вперше довідались лише тоді, як прочитали в газетах про його смерть.

Таке саме й з російськими монархістами, царистами, чи там гетьманцями. Царисти поза межами краю кричать, галасують про народ, про волю того народа і бажання „бачити на престолі свого законного монарха", а нарід той навіть і не знає і не відає, що десь там живе „законний монарх". Ненависть до большевиків і боротьба з ними, яка стає щораз активнійша і яка певно приведе до зміни політичного ладу, зовсім не показує, щоби нарід мав якісь монархістичні ідеали. Нарід хоче мати землю в своїх руках. Він хоче забезпечити собі право на вільну працю і право на прихід з тої праці. Він хоче мати політичні, культурні та релігійні права. Він хоче мати волю слова, зборів і т. д. Сього вже не будуть заперечувати навіть монархісти. Словом, нарід бореться і тепер за такі права, яких він при монархічному уряді не мав.

Значить, скорше мають рацію ті партії і групи, які увесь час бородися проти гнету при монархічному устрою, а тепер боряться проти того самого гнету при большевиках, а не ті, що не тільки підпирали той гнет, але й самі творили його. Сі останні се мерці, смердючі трупи, які крім затроєння повітря нічого не можуть зробити. Своїм вештанням серед живих людий вони дають матеріял для других таких же душителів народної свободи і нищителів народнього добробуту. Большевицькі тирани можуть представляти перед народними масами в краю, що, мовляв, на іміграції готується похід против народу всіх тих трупів, яких нарід з таким гнівом вимів зі своєї хати. Це вселяє в народні маси зневіря і знеохоту, та приглушує активність наростаючого гніву проти теперішних владик.

Большевики всіми силами не пускають відомостий в свою сатрапію про те, що за кордоном живуть і працюють ті, які вели вже нарід до визволення, борючися проти гніту царату, а які й тепер далі працюють, не покладаючи рук, аби облекшити боротьбу самого народу під диктаторською пятою комуністів.

За те большевики, кожний скрип кістяка монархістичного кожний повів смороду монархістичного трупа реклямують широко серед своїх „підданих", навмисне роздувають їх значіннє, та прибільшують його сили, аби тим способом знеохотити нарід до боротьби за визволення з під їх диктатури.

Останнє збіговисько живих трупів відбулося в Парижі і, хоч для всіх перебуваючих за кордоном ясно, що те збіговисько, яке іменується „заружебним сєздом", жадного значіння не має, що навпаки воно показало повну розбіжність і дезорганізацію монархістів, всеж большевики стараються з нього зробити як найбільше пугало для своїх „підданих". Ті трупи вибрали споміж себе найстаршого та найпочеснійшого трупа на вожда, який має водити їх і далі по „градам і весям" Европи. Та вони навряд чи коли навіть побачуть межі „землі обетованої", не то щоб увійшли до неї переможцями.

Вмерлі з гробів не встають!

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО В УЖГОРОДІ.

Комітет всіх українських товариств в Ужгороді влаштував в Ужгороді дня 12 березня з нагоди 65-тої річниці смерти Шевченка святочну академію. По промові поета В. Гренджі Дорського відспівав „Український Національний Хор", зложений із молоді всіх ужгородських середніх шкіл, „Заповіт", який публика, що битком наповнила салю, вислухала стоячи. Потім „Український театр Просвіти" виставив другу дію опери „Катерина" в обсаді: батько — Рубчак, мати — Дівничова, Катерина — Цьоканова, Андрій — Базилевич.

По перерві на сцені, прикрашеній дуже гарним портретом Шевченка зпід руки маляря Вашика, прибраним в зелень і прапори, відспівав секстет театру Барвінського „Шевченкова Хата". Тенорове сольо Базилевича („За думою дума"), а зокрема соля: контр-альтове пані Дівничової (Ой умер старий батько, І багата я) і басове п. Рубчака (Ой Дніпре, мій Дніпре) були приняті публикою дуже тепло. Кантата „Б'ють пороги", виконана Українським Національним хором в супроводі військової орхестри закінчила свято.

Замітне, що на свято появилося богато чеських урядовців (на приклад шкільний референт в цілости), а також багато москвофілів, щоби в той спосіб заманіфестувати свою солідарність із Українцями проти нечуваного цькування півофізіозу „Подкарпатске Гласи".

Місцева „Просвіта" випустила окрему брошуру, присвячену Шевченкові, в котрій деякі статті були писані фонетикою, як сего бажали самі автори. „Подкарпатске Гласи" найперше з приводу свята помістили статтю, що Шевченкові немає чого шукати на Закарпатті, що це свято не дальша спроба українізації. В дальшім числі закинули недвозначно „Просвіті", що „Просвіта" в своїй брошурі називаючи тутешне населення Українцями підготовляє ґрунт теперішньому українському большевизмові. Цебто та сама „Просвіта", в котрій дотепер працюють спільно клерикали й соціял-демократи, котра в самім головнім виділі має 5 попів, разом із послом Волошином.

Незабаром мабуть „Кобзар" буде тут зовсім заборонений, бо слово „Україна" тут стає зовсім неценезурне.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ

Ембрідж, Па. П. П. Жертву помістимо як допись, але візване до звороту довгу не можемо помістити.

Міннеаполіс, Мінн. К. П. Не надається до друку.

Вунсакет, Р. Ай. Л. С. Вашу допись „Чого діждався український нарід" друкувати не можемо. Не тому, щоби ми не вірили тому, що Ви подаєте, але по тій причині, що за такі дописи тягнуть до суду, а наш орган має вже добру практику з судовоі тяганини. За ту практику наш орган заплатив і тепер змушений і на холодне дмухати. Цего вимагає інтерес організації.

Попри те зазначимо, що в церковні справи наших громад ми не мішаємося, хиба що церковне життя вяжеться тісно з народним.

МІТИНҐИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА

ПАЛМЕРТОН, ПА. Бр. св. О. Николая, від. 369, повідомляє всіх членів, що мітинґ відбудеться в середу, дня 12. мая, о год. 6.30 вечером, в гали церковній на Делавер Еве. Проситься всіх членів прийти на сей мітинґ, бо є дуже важні справи до полагодження. Кождого члена є обовязком прийти той раз, бо минувшого разу не було нікого. — М. Куба, секр.

КАСОВИЙ ЗВІТ ОБЄДНАННЯ.

(За місяць квітень, 1926).

I. ПРИХІД:

1). З перенесення з попередного місяця		$ 277.21
2) Прихід в квітни		1.226.30
Разом		$1.503.51

РОЗХІД:

а) Висилка до краю:		
1) Ремісничa Бурса в Станиславові	$500	
2) Ремісничa Бурса у Львові	450.00	
3) Рідна Школа	100.00	
4) Тов. „Просвіта" у Львові	50.00	
5) Політичні вязні	50.00	
6) Студенти	50.00	
7) Вдові по полк. Вітовськім	25.00	
Кошта висилки і письм	12.75	$1.237.75
б). Кошта перенесення офісу		8.85
в) Оплата канцелярії		40.00
г) Платня секретара		40.00
Разом		$1.326.60

ЗІСТАВЛЕННЄ:

Прихід в квітни	$1.503.51
Розхід	1.326.60
Остає в касі Обєднання з днем 30. квітня	$176.91

Обєднанне Укр. Організацій в Америці.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ.

ЧОМУ МИ СЕБЕ НЕ РЕКЛЯМУЄМО?

Великі американські підприємства видають річно сотки міліонів на рекляму. Сам Генрі Форд видає стільки грошей на рекляму, що колиб наш український народний фонд мав ті гроші то можна би видати стільки інформаційної літератури на всіх мовах що можна би легко цілий цивілізований світ познакомити грунтовно з українською справою. Треба себе реклямувати, щоби чужинців запізнати з Україною і українським народом.

В Злучених Державах і в Канаді є вже досить споре число Українців як корабельних аґентів і клерків по заграничних відділах ріжних банків. Відома річ, що корабельні компанії друкують агітаційну літературу на всіх мовах, тільки не на українській. А якби так один і другий і третій агент написав до компанії і зажадав агітаційної літератури на українській мові, компанія видала би і українські booklets. А се мало би подвійну користь. І Англійці в компанічному офісі переконалися би, що є Українці на світі, коли жадають літератури агітаційної на своїй мові. А наш малосвідомий брат набрав би більшої свідомости і самопевности себе самого, колиб читав booklets на українській мові. „Ади", подумав би, „вже і з Українцями рахуються навіть Англійці, коли друкують по українськи".

Я пригадую собі такий инцидент. Ще як я був малим хлопцем-школярем в старому краю, один мій товариш отримав пару центів від свого батька з Америки. Перед отриманнем грошей дістав він від батька авізо на гроші з Америки. На другій стороні авіза була інформація на всіх мовах, тільки української бракувало. Він показав те авізо свому товаришеві-катабонови, а той сей час: „А де твоя Україна? Бачиш, на всіх мовах є інформація — навіть на еврейській, а на українській нема".

Бачимо наглядно, що це на перший погляд байдужна річ, але в суті річи, дуже важна справа, бо вона нам самим додає духа. Українські агенти повинні показати, що і їм народня справа на серцю. Вони повинні постаратися, щоби інформаційна література була і на українській мові.

А друга справа ще важнійша. Знаємо, що міліони домів в Злучених Державах і Канаді мають радіо. Є се чудовий винахід. Чоловік говорить або співає або грає в Ню Йорку — а там десь в Монтані або Алберті сидить собі родина вечером в теплій комнаті і слухає, що той там в Ню Йорку говорить, або насолоджується його співом або музикою. І на другий день розповідають своїм знакомим, який то красний спів вони чули з Ню Йорку і т. п.

Ми любимо хвалити себе по наших ґазетах, що ми співолюбивий народ. Коли так, коли ми співолюбивий народ, то чом не взяти того співу для тої ціли, щоби дати розголос українському імени між чужинцями. Є в нас по більших містах Америки свої хори, але вони чогось не дуже то спішаться, щоби причинитися до розголошення українського імени. А нагоду мають велику, бо стацій радіових в Америці більше чим у всіх инших краях. А до того, кожда радіова стація радо заангажує хор до співу, а в многих случаях ще й нагороджає.

Програми радіових стацій є друковані щодня в американських ґазетах, які читають міліони людей. Ті самі міліони слухають і радіо. Міліони читають в ґазетах про українську пісню і міліони її слухалиб. Чиж се не велика для нас реклама? Таті хори як прим. в Ню Йорку, де є значні українські співацькі сили, моглиб допомогти богато українській справі. В пості можна було виставити псальми Бортнянського, бо це чудова річ. Иншим разом можна би заспівати дещо з Лисенка, Ніщинського, Леонтовича і т. п. Дібрати гарні кусники, вишколити хор — і понеслась би слава, слава України.

Осип Мельник.

Ню Кестел, Па.

ЖАРТИ.

— Я чув, що ви женитеся. Думаю, що будете щасливі.

— Чому би ні, я перейшов цілу світову війну тай ніщо мені не сталося.

Приманчиве.

Вейтер: Пане редактор, що можу подати?

— А маєте щось відповідного для мене?

Вейтер: Певно, можу подати гарну товсту канку.

Між приятельками.

Колиб я була така погана як ти, то поповнила би самовбивство. — А колиб я була така погана як ти, то зовсім не прийшла би на світ!

На вулиці.

— Ах, чи може бути що меньше, як ніжка пані!

Панночка: Мій черевик.

ЗА ІДЕЮ СПІВЖИТТЯ?

Відомий пепесівський публіцист і діяч Т. Голувко заїхав до Львова і тут у великій магістрацькій салі виголосив в понеділок 22. березня виклад про національну квестію в Польщі.

Національна квестія є найбільше актуальна і запальна в Галичині. Здавалось би, що заповіджений виклад одного з чільних представників ППС. зелектризує львівську публику. Здавалось, що магістрацька саля, яка тямить величаві зібрання польської і української демократії, не лише буде битком набита, але що на тему вирішення національної квестії в сучасних межах Польщі розвинеться горяча й плодотворна дискусія. Та цих сподівань не виправдала дійсність. Львів не відізвався на актуальність порушеного питання. Дискусії не було ніякої; на запит підписаного, звереного до ред. Скаляка, чому нема дискусії, одержано відповідь, що на дискусію не дозволила поліція і ППС. мусіла скапітулювати.

Прелеґент п. Т. Голувко не є оратором з огляду на недостачі в дикції, але має прикмети, які всетаки ставлять його в гарному освітленні. Він говорив спокійно, майже розмовно, переконуючо і льогічно без демагогічних домішок. Колиб не виявлена під кінець охота приподобатися „патріотичному" Львовові і не наскрізь фальшива оцінка листопадового перевороту, то його виклад можнаб зарахувати до найкращих проявів отверезіння з шовіністичного похміля, в яке попала ППС. Та, як побачимо, навіть представник пеґесівської лівиці, входячи на ґрунт реальної розвязки національного питання, блукає по широких лябіринтах пепесівських суперечностей (боротьба між соціялізмом, патріотизмом й імперіялізмом).

Шан. прелеґент перш усього звернув увагу на незрозуміння ваги національної квестії в Польщі, виправдуючи заабсорбуванням справами державного будівництва, сціплованням трьох займанщин, господарською катастрофою і т. и. Одначе тепер — мовляв — зростає зрозуміння ваги національної квестії і найвищий час дійти до конечного MODUS VIVENDI. Справа „національних меншостей" в Польщі є вельми скомплікована.

Сучасна Польща має третину горожан непольської національности (розуміється, прелеґент тісно тримається сфальшованої статистики з 1921 р., бо на ділі „іннородці" становлять біля 46 проц. населення сучасної Польщі, — Ред.). „Нац. меншости" в Польщі діляться на нетериторіяльні і територіяльні. До перших належать Німці і Жиди, до других Українці і Білорусини. Перші є менше-більше заспокоєні в своїх національних правах, другі є предметом небувалого утиску. Найлекше порозумітися з Німцями і Жидами, найважче з Українцями і Білорусинами, бо їх аспірації не містяться в рямках польської державности.

Німці мають забезпечені права своєї мови в шкільництві, судівництві й адміністрації. Жиди заключили угоду з польським урядом, з якої витягнули величезні користи. Прелеґент твердить, що політика Ст. Грабського у відношенні до Жидів дала додатні висліди. Під національним оглядом Жиди є забезпечені. Инша річ господарська ділянка. Жиди мають в своїх руках торговельний монополь і за всяку ціну хотілиб його задержати. З тим не може погодитися польська демократія. Жидів в Польщі є забагато. Економічна криза серед жидівського населення може бути розвязана тільки шляхом еміґрації. І Жиди починають еміґрувати з Польщі. Приспішення цього процесу є приспішенням додатної розвязки господарської кризи.

За те гірше мається справа відносно Українців і Білорусинів, яких в Польщі є шість мільйонів (?!), а — як кажуть Українці і Білорусини — вісім (?!) міл. Дивлячись на польську політику у відношенні до Українців і Білорусинів, кожний чесний Поляк мусить паленіти зі стиду і почуття ганьби. Польща довершила повного погрому українського і білоруського шкільництва, перевела розклад самоврядування, завела поліційний режім на українських і білоруських землях.

З приводу польської політики у відношенні до Українців і Білорусинів ситуація „кожного чесного Поляка за границею є страшна. Ще недавно Поляки жалілися на Росію і Пруси, а сьогодня Українці і Білорусини таксамо обвинувачують Польщу. Поляки думають, що Европа має коротку память, а тимчасом так не є. Прелеґент провів цілий рік за границею і з автопсії міг ствердити, як Европа оцінює польську політику у відношенні до „нац. меншостей". В Европі не можуть зрозуміти двох мір, які Поляки прикладають до себе по лінії готентотської моралі. Чому слушним і справедливим є гноблення Українців і Білорусинів, коли неслушним було гноблення Поляків.

Думка спольонізувати Українців і Білорусинів при допомозі дефензиви (!!) є пустою мрією. Треба глянути на світ і подивитися, що діється за нами. У Вильні важко дістати білоруський буквар, але там можна дістати всі білоруські підручники навіть до високої школи, видані в Минську. Ще смішнішою, просто божевільною є думка про денаціоналізацію Українців. Польща не хоче сповнити свого зобавязання в справі заснування українського університету, навіть не дозволяє на український приватний університет, хоч царська Росія дозволила була польську „Woln-y Wszechnic-y" у Варшаві, а тимчасом Українці мають високі школи з одного боку в Празі, а з другого в Харкові і Києві. Тільки Львів, що лежить по середині між тими центрами, є порожний. В Києві істнує Українська Академія Наук, високо цінена в науковому світі, про що мав нагоду прелеґент переконатися підчас свого побуту в Парижі. Там істнує українська Національна Бібліотека з 1,200.000 томами. На Рад. Україні справді йде українізація,78 проц. всіх шкіл є українськими. Харківські комісари є, що правда, ставленниками Москви, але весь їхній апарат стає все більше українським. І тоді, коли там іде еманципація українського народу, тут його давлять і гноблять, позбавляють елементарних прав.

Польська закордонна політика є повна трівоги. Польща, поставлена між 70 міл. постійно зростаючих на силах Німців і 135 міл. населення СРСР., є в незвичайно важкому положенні. Надії на Францію, втомлену й вичерпану війною та знищену не мають ніякої основи. Поляки є самітним народом, а ведучи убийчу політику у відношенні до „нац. меншостей" — ще до того й народом самогубців. В критичнім моменті ніхто не подасть нам помічної руки. Треба високо цінити благородну й культурну французьку націю, але в критичному часі вона й пальцем не рушить в нашій обороні. Вся увага її є і довго буде звернена на власні справи.

Здобуття нами незалежности не закінчило процесу визвольних змагань инших народів. Думати, що реставрація Польщі є „naprawieniem krzywdy dziejowej" і на тому кінець — є помилкою. Кожний народ хоче і має право бути незалежним. І сьогодня йде боротьба в Африці і Азії за визволення. Польща в своїм власнім інтересі повинна приспішувати процес визволення инших народів. Майже кожний Поляк з висоти великодержавного становища глядить на маленьку Литву, Латвію і Естонію. Та це наскрізь хибне становище. Польща повинна єднатися з цими малими державами. Коли вона матиме доступ до моря через запризнені з собою малі держави, то тоді данцінґська квестія втратить свою гостроту. Колиб ці малі держави втратили свою незалежність, то тоді блідий страх впав би на Польщу. Вона булаб на черзі ліквідації.

Незалежна Україна є в інтересі Польщі. Україна і Білорусь, здобувши незалежність, розсунуть німецько-російські кліщі, які стискають Польщу. Російська демократія є проти самостійности України. Україна і Білорусь є природними союзниками Польщі. На тому підкладі скорше можна дійти до порозуміння між Поляками й Українцями, тоді й граничні спори між обома народами втратять свою вагу і стануть дрібними справами з огляду на велич спільних завдань.

Відносно Волині нема ніяких сумнівів. Це безспірно українська територія. Инакше представляється справа в Сх. Галичині, де „Ukraińcy rozpoczęli wojnę". Сх. Галичина є мішаною країною, українсько-польською. Правда, Українці мають тут більшість, але то національна шахівниця. Поляки не можуть зрезиґнувати з „600 lat pracy" на цій території. Нещасна українсько-польська війна не лише поставила оба народи у боєву лаву, але й стала колодою в змаганнях збудувати самостійну Україну біля Києва, Полтави, Харкова. Прелеґент є глибоко переконаний, що колиб Петлюра не був пішов на Львів (?!), а навпаки галицька армія пішла під Київ, то нині булаб незалежна Україна. Прелеґент зазначує, що бачучи аспірації галицьких Українців, хто знає, чи сам не був би вхопив за кріс, щоби боротися з ними.

Виходячи зі становища, що Сх. Галичина є мішаною країною, тут не можна ставити справи: або-або. Бо з одного боку відірвання Сх. Галичини по Сян і приєднання до Рад. України чи Чехословаччини, що викличе польську ірреденту, або теперішня політика Польщі у відношенні до Українців, що викликає українську ірреденту. Треба шукати компромісового виходу, яким є широка територіяльна автономія Сх. Галичини при Польщі. Тоді Сх. Галичина булаб помостом згоди і порозуміння між Польщею, Україною і Чехословаччиною. Взагалі і треба мати на приміті, що тепер починається нова доба для славянського світа, яка буде великою добою лише тоді, коли наступить союз чотирьох славянських народів: Чехословаків, Поляків, Українців і Білорусинів.

(„Діло") М. Ч.

ПОВЧАЮЧИЙ ВИКЛАД.

До Львова заїхав з викладом про національні меншости в Польщі пан Голуфко. Пан Голуфко радний міста Варшави (сам родом з Білорусі) соціяліст з ППС і член самого центрального комітету партії. Голуфко мало соціяліст. Він сидить на самій лівиці, він лівіший від усіх своїх сопартійників і завзятий „оборонець" передовсім національних меншостей під владою ППС. Не диво проте, що приїзд пана Голуфка до Львова та ще з рефератом про національні меншости став певною атракцією головно для Українців.

На відчит, що відбувся в магістрацькій салі в понеділок (22, III, 1926), зійшлося всього кількадесять осіб в тому кількох Поляків, решта Українці і Жиди.

Пан Голуфко зазначив на вступі, що справа меншостей в Польщі — це дуже важна і пекуча справа. Що до тої справи треба ставитись дуже уважливо. — Та вже зі складу своїх слухачів міг Голуфко переконатися, як то уважливо ставлять ся Поляки до тої справи — збойкотувавши цілковито його виклад. А шкода. Бо навіть ендеки могли дечого доброго навчитися від свого лівого брата, який зрештою мало що инакше говорив про справи меншостей, чим який небудь Прушинські. Тільки, що до тої самої цілі Голуфко прямує дещо иншими шляхами. Та це дрібниця.

Підчеркнувши, що нац. меншости творять в Польщі 1/3 населення („ведлуг" офіціяльної статистики) — ствердив, що німецька меншість в Польщі погодилася зі своїм положенням і не ремствує. Жиди завдяки угоди скористали дуже богато і вони не мають причини нарікати. Біда тільки з Українцями і Білорусинами.

Голуфко стверджує, що супроти нас ведеться політику пястука. Що на полі шкільництва обрабовано нас із всього. Що українська мова в судівництві і адміністрації не має місця. Самоврядування забите. А всьому тому винна польська реакція (польська демократія Боже бороня, не винна ані за копійку). Голуфко їздив за границю і з приводу такої „політики" Польщі йому було перед чужинцями дуже стидно. Бо чужинці ніяк не могли зрозуміти, яким чином Поляки, яких душили ще так недавно Німці і Москалі — тепер ведуть таку саму політику супроти инших народів.

Голуфко приходить до переконання, що така політика (яку, до речі кажучи, ведуть вшехполяки на спілку з партією Голуфка) просто смішна. Бо на Великій Україні і Східній Білорусі" український і білоруський народи розвиваються, йдуть вперед. І мимоволі витворюється ірридента, — для Польщі дуже небезпечна.

Який лік дає Голуфко на те все? А ось який: Українці повинні стреміти до створення своєї держави при помочі Польщі, але... на Великій Україні! Західні українські землі, а зокрема Східна Галичина — це шахівниця народів. Це польсько-український край, який зрештою слушно повинен належати до Польщі. Бож преціньж Поляки мають за собою на тій землі 600 літ праці (чуєте!!?). Українці на погляд Голуфка завинили теперішному становищу. Бо місто того, щоби висылати до ліквідаційної комісії своїх делеґатів — вони, Українці зачали в листопаді 1918 р. братовбийчу війну (чуєте? Ми зачали війну!!).

Та Голуфко хотівби нам то всьо простити. Правда, якщо повторивсяби 1918 рік, то він — Голуфко теж вхопивби за кріса в обороні 600-літніх прав Польщі, але покищо пропонує він мир. Східна Галичина повинна стати złotym mostem zgody — між обома народами. Не забуваймо-ж, — же ми Словяне — кінчить в патосі пан Голуфко, а портрети „заслужених" президентів міста якби могли злізлиб зі стін і так й обнялиб його за той стиль і ті гасла, якими так розумно промовляє до душ лівий, дуже лівий Голуфко.

Дискусії по викладі не було. Дрібничка, заборонила поліція. А шкода!

(„Новий Час").

В. Будзиновський, свобідно за Ґерстенером.

РАДНИК ЖЕНИТЬСЯ.

(11)

Тільки одно разило його, що не сходилося з його духовим образом богині краси. Венеру він все уявляв собі ясною, дуже ясною бльондиною, а у сеї волос був чорний. Погадавши троха, радник пояснив собі сю білявість його погаданої Венери.

— Богиню, — думав, — я все бачив тільки з білого мармору, або з ґіпсу. Очивидно, мертва фіґура з білого матеріялу може мати тільки білий заріст, таксамо як білі уста і білі очі. Білість, в моїй уяві перемінилася в бльонд. Ся Венера, що тепер перед мною, жива. Отже вона не може мати білих уст, білих очий, ні білого волося. Як воно не біле, то воно инше... не конче бльонд. Може й мітична Венера була брунетка?

Подумавши так, чорний заріст перестав разити його і його очі зачали її чорним волосем роскошуватися так, як роскошувалися білим тілом. Але всьому на світі буває кінець. Вона схилилася, підоймила сорочку і натягла. Стала ціла назад поринати в своє шмате. Біла Венус назад перемінилася в чорну даму. Стала сходити з горбка. Він пустився окружати горбки, щоби зайти на противний їх кінець і собі викупатися.

— Яку вона недугу може мати? — думав ідучи. — Сеж немислиме, щоби в так добре збудований, так гарний організм влізла якась хороба. Хиба, гм, хиба її недуга така, як всі мої хороби? Може вона недужа тільки в своїй фантазії? А миже, так як у мене, причиною недуги її целібат? Їй треба би дати адресу мого приятеля лікаря. Може скаже їй вийти замуж. Як би так... — Гм. Гарна, як богиня краси, без ніяких протез. Інтеліґентна, образована, до роботи не лінива, не кокетка... Чи можна знайти ліпшу? Коби тільки знати, що то за недуга! Якби справді було так, як я вгадую, то се не було би перешкодою. Моєю хоробою є надмір мужеського здоровля. Як у неї надмір здоровля жіночого, то ми обоє вирівналисьби... Вона лікувала би мене, я лікував би її... Не знати, чого вона така мелянхолійно сумна. Бо се не конче наслідок песимістичного погляду на свою недугу. То може з якої безнадійної, безвиглядної любови. Як вона вже иншого любить, то мені до неї вже не пхатися. Треба буде висондувати.

Прийшовши на свій горбок, радник не роздягався. Йому шкода було часу, бо рішився як найскорше висондувати дівчину. Пустився назад до готелю. На порозі зійшовся з нею. Вона, з бляшаною коновочкою в руці вже йшла на суниці.

— Мене не возьмете з собою? — радник спитав.

— Підете? Зараз принесу й вам коновочку.

Вернула до хати і вернувши, подала йому коновочку. Він стояв і думав:

— Мені не суниці в голові, а розмова з нею. Бог знає, до чого та розмова може довести. Може... може... Може треба буде визнати їй мою любов. Що буде, що я зроблю, як вона схилить свою головку на мої груди? Треба буде, безумовно треба буде обняти її обома руками, пригорнути до себе і поцілувати бодай в чоло. Як же я зроблю се, маючи в одній руці палицю, в другій коновку? Ще може повну суниць. Я вдарив би її коновкою в спину або в голову і суниці висипалися би.

— Ви чого стоїте? — спитала. — Може ще хочете що взяти? Може яку перекуску? Не треба. Ми на підвечірок вернемо, бо суниці рясні, скоро набираються.

— Я, прошу пані, роздумався...

— Не підете? То бувайте здорові!

— Піду, але коновку лишу. Я буду троха з руки до губи, троха вам поможу. І палицю лишу, щоби мати обі руки вільні.

Радник вступив до реставрації. Коновчину поставив на столі, палицю в куті і пішов за учительською. Ішли мовчки. Вона не мала охоти до балачки, він не знав, від чого зачати. Нараз вона, глянувши случайно в його очі, спитала:

— Чи вам, пане, ся нинішна сонішна купіль не пошкодила?

— Чому так думаєте? — радник спитав радий, що нарешті сама розпочала розмову.

— Бо ваші очі якісь не такі, як були ранше. Ваш погляд аж пече, такий огнистий. Ваші очі так мечуть огнем, неначеб весь жар сонця тільки в тих очах зібрався. Не чуєте горячки?

— Може то справді від тої купелі, бо се моя перша сонішна купіль. На перший раз я задовго купався.

Радник говорив так, але думав інакше.

— Коби ти знала, — думав, — що той жар не від сонця, а від тебе! Вийшов від тебе, та крізь біноклі перейшов в моє тіло, в мою кров. Тепер та кров кипить і неначе зі щербатого горшка збігає. Огонь, яким ти розпалила мою кров, бухає тепер моїми очима.

— Як то від сонця, то пройде — вона потішала його. — Мабуть ще й шкіра злізе з вас. То все так буває, як початкуючий задовго сидить на сонці. Декого то й на ліжко звалить на пару днів.

Далі знов ішли мовчки і так зайшли під зруб. Під зрубом паслися, під опікою, пастухів корови, троха далі вівці з великим расовим бараном. Коли надійшли, пастух держав барана за роги. Аж вже були в зрубі, пастух пустив барана.

Радник гадав, що збираючи суниці, буде міг з нею розбалакатися. Але на зрубі було ще гірше, як на дорозі. Що він наблизився до неї, то вона знов, ідучи за суницями, відступала від него. Задивлена в траву, й на хвилю не глянула на него. Як він коли бовтнув яке слово, не відповідала, бо й не чула. Раз обернулася до него і забалакала.

— Не йдіть, пане, слідом за мною, бо нічого не знайдете. За мною вже всьо визбиране. Відступіть пару кроків у бік. Ось там, як богато. Аж червоно від суниць.

Радник зразу лютий був на неї. Подумавши, мусів признати їй рацію. Вонаж не на балачку прийшла сюди, а на суниці. Також гадала, що й він на суниці, отже вчила його, як збирати. Засоромлений, пішов боком. Вона вже добрий шмат відійшла від него. Він слухає, хтось неначе співає. То вона під носом виспівувала собі ріжні пісоньки. Новійші, і старі, як світ. Став пильнійше наслухувати, бо заспівала стару пісню, але неначе примінену до ситуації:

— В гаю зеленім враз зі мнов ягідки він збирав. Святу мені відкрив любов, мене ягідков звав. Солодкий чар любеньких слів він в серце вляв моє. Він перший раз сказав мені: люба, люблю тебе!

— Чи вона провокує мене? — радник думав. — Чи піддає мені гадку? Заохочує мене? Хиба так.

В його уяві вона виринула такою, якою озирав її крізь біноклі. Кров зачала наново кипіти і заглушувала голоси, котрі казали йому бути обережним, не квапити.

— Слова пісні безпечно звернені до мене,— думав.— Вона осмілює мене. — Хиба відповісти їй також піснею, щоби їй показати, що я не від того.

Радник собі зачав під носом:

— Ой біда тому нежонатому, ой як горшкови тай щербатому. Зпід споду кипить, з верха збігає, куди ся оберне, щастя не має.

Чуючи сю пісню, вона поставила коновочку в траві, сама підвелася і весело глянула на радника.

— Чи ви, співаючи се, — спитала, — висміваете нежонатих? Чи може ви самі нежонаті і вам забаглося, мати жінку та з нею вдоптану стежечку до вашого дому? Кажу вам, ліпше зпідсподу кипіти і зверху збігати, як підоймати себе на сміх, коли хтось стане видоптувати до вашої хати стежечку.

Вдоволений, що нарешті розмова зійшла на сю тему, радник загадав не випустити з рук сеї нитки, але держачися її, зайти нею до бажаного клубка. Подумавши хвильку, відповів.

— Поломивби я ноги такому, що доптавби стежку до мого дому, коли би я мав гарну жінку. Приміром, таку, як ви.

Її, на хвилю веселе лице, знов покрила якась мелянхолія. Стояла мовчки, глядячи на него своїми великими очима. Він зрозумів се так, що вона жде на його рішуче слово, на визнанне любови. Бачучи, що загнався так, що вже треба було „або або", він рішився. Ще тільки не знав, якими зачати словами. Чи питанньем „любиш мене?", чи заявою „люблю тебе!"

— А може би, поки що, слова „люблю, любов" виминути? — думав. — Може би якось прозаїчнійше, як личить мені, старому, поважному? Або, як вона думає про мене таксамо, як я про неї; як вона жде на моє рішуче слово, то може би попросту приступити до неї, та не балакаючи нічого, обняти і поцілувати? Се також мова. Так буде найліпше!

Рішившися, він рушив до неї. Зробив два кроки і спинився, бо вона, розплющивши широко очі, і глянувши поза него, крикнула трівожно:

— Вступіться, пане!

Розгорячений не думав вступатися. Погадав, що як кожда в такій ситуації, так і вона, тільки церемониться. Знов ступив крок вперед.

— А куш! — крикнула з жахом.

Запізно! Радник гепнув собою навколішки, і в живіт дівчини бухнув головою з такою силою, що вона впала горілиць в траву, він на неї. Схопився, як вжалений і знов, кинений якоюсь несамовитою силою, впав колінами на її груди, грудьми і головою поза її лице в траву. Вона вихопилася з під него і стала втікати. Він підвівся і озирнувся поза себе.

— Вже не бійтеся, пане! — кричав до него пастух, держачи барана за роги. — Як його вхопити за роги, то він тратить всю силу.

Радник аж тепер зрозумів, чому вона крикнула, щоби він вступився. Мабуть бачила барана, що за ним до него розігнався був. Аж тепер радник доміркувався, що її слово „куш!" не було звернене до него, але до барана.

(Дальше буде).

МІСЯЧНИЙ ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕКОРДОВОГО СЕКРЕТАРЯ У. Н. СОЮЗА

за місяць квітень 1926 р.

НОВІ ЧЛЕНИ:

В. 1. Терефенко Юрій.
В. 2. Гардиш Андрій.
В. 7. Царик Олена, Пласконос Марта.
В. 21. Шевчук Теодор, Миник Марія.
В. 28. Раджерз Іван, Герцак Лукаш.
В. 29. Гавришко Стефан.
В. 30. Касперевич Стефан.
В. 31. Олеят Ілько, Кулька Анна.
В. 36. Мудрик Марта.
В. 38. Кохановська Юлія.
В. 45. Думанська Стефанія.
В. 56. Ковальчик Ева, Папа Василь.
В. 65. Гавловський Павло, Гарт Анна.
В. 67. Кушпинська Франка.
В. 87. Котанський Андрій.
В. 90. Лоштин Іван, Волос Теодор.
В. 94. Височанський Франко, Кульчицька Юлія.
В. 98. Манулик Явдоня.
В. 99. Леськів Мик., Леськів Текля.
В. 102. Кобилянський Василь, Митросевич Катерина.
В. 106. Солтис Стефан, Пасемко Григорій.
В. 109. Команецький Андрій.
В. 110. Білань Яків.
В. 112. Кейдьо Катерина, Будованець Марія, Самолін Олена.
В. 116. Беркита Агнес.
В. 123. Шепик Іван, Шеник Пазя, Медвідь Стефан, Медвідь Анна.
В. 124. Боровицький Іван, Боровицька Катерина.
В. 126. Мачержак Іван.
В. 129. Драган Йосиф.
В. 130. Сурма Антін, Сурма Мих.
В. 135. Фиич Михайло.
В. 137. Патапій Василь.
В. 146. Марцинюк Дмитро.
В. 147. Вороняк Іван, Шуран Марта, Радьо Андрій, Радьо Марія.
В. 168. Німий Григорій, Юневич Марта, Юневич Ігнатій, Тимків Зофія. Стрілка Микола.
В. 187. Обшарська Текля.
В. 193. Полозяк Григорій.
В. 203. Кузьма Евгенія, Шипот Текля.
В. 206. Рибак Олеся, Зарівна Евдокія.
В. 207. Пасічник Пилип.
В. 211. Вонсович Михайло.
В. 217. Василишин Теодор, Гук Дм.
В. 220. Костик Данило.
В. 221. Градовський Андрій, Сень Дмитро, Шиян Катерина, Шиян Яків, Шиян Анна, Гасюк Андрій.
В. 231. Клецько Станіслав.
В. 235. Андриць Микола.
В. 245. Ґулґун Катерина, Наконечний Стефан, Мартинів Анна, Гетьманський Андрій.
В. 258. Мудрик Анна, Троян Марія, Афтанас Андрій.
В. 259. Гірняк Олена.
В. 263. Сидорюк Панас.
В. 270. Магура Марія.
В. 274. Когут Іван, Когут Марія, Макарець Антін, Віценцик Анна.
В. 295. Скубаник Іван.
В. 299. Смерека Антін.
В. 301. Новосад Юлія.
В. 305. Гентош Іван.
В. 312. Дорош Катерина.
В. 318. Саюк Анна.
В. 320. Левко Анна.
В. 331. Церковник Василь.
В. 332. Филипович Іван.
В. 336. Дмитрів Павлина.
В. 342. Ґінда Йосиф.
В. 345. Паньчишин Марія.
В. 349. Вовчик Онуфрій, Шевчук Іван, Потопчук Лука.
В. 352. Славко Дмитро, Пастушек Михайло.
В. 363. Рудий Михайло, Балацька Катерина.
В. 364. Савка Семен, Владика Петро, Голота Володимир.
В. 369. Періг Феня.
В. 388. Тимон Петро.
В. 400. Стосно Кароль, Кархут Дм.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 1. Яким Микола, Яким Олекса.
В. 15. Даців Антін.
В. 28. Куземко Микола, Сидор Михайло, Сидор Олекса.
В. 30. Скробала Казимир.
В. 38. Мацичко Михайло.
В. 59. Каблак Іван.
В. 61. Петрів Іван, Петрів Марія, Шрамовят Данько, Зелинський Іван.
В. 85. Ницак Василь, Понко Іван.
В. 91. Баран Григорій.
В. 100. Радочинський Микола.
В. 113. Драбчик Пилип.
В. 133. Петрик Іван.
В. 155. Мельник Марія.
В. 213. Ошуст Іван.
В. 217. Онуфряк Андрій.
В. 223. Попівчак Андрій.
В. 230. Сабо Яків, Лазута Данило, Мисливий Петро.
В. 243. Луцьків Іван.
В. 251. Форналь Марія.
В. 266. Терпляк Петро.
В. 268. Ґромяк Михайло, Ґромяк Петро, Михалюк Гаврило, Євчин Василь.
В. 276. Сокира Григорій.
В. 294. Шумей Теодор.
В. 300. Сас Павло.
В. 301. Баранок Дмитро.
В. 304. Зеньо Андрій, Попелюк Андрій, Костецький Михайло.
В. 319. Пащенко Андрій.
В. 336. Воробель Дмитро, Каплущ Олекса, Репужинський Микола, Левицький Михайло.
В. 338. Гаргай Іван.
В. 341. Маркевич Дмитро.
В. 365. Вах Дмитро, Волошин Вас.
В. 385. Вересюк Теодор, Вересюк Марія, Гусак Микола, Гусак Мелянія.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 8. Лазюк Микола.
В. 29. Білівят Федор, Костюк Микола.
В. 56. Стефанишин Ева.
В. 75. Косар Данило.
В. 76. Секержицький Гаврило, Секержицька Анна, Андрушко Стефан.
В. 86. Маїк Григорій.
В. 117. Свачій Йосиф.
В. 120. Ляхович Петро.
В. 133. Павлус Стефан.
В. 152. Лесняк Марія, Лесняк М. Ів.
В. 156. Борсук Іван.
В. 193. Угляк Теодор, Угляк Катерина.
В. 217. Олексин Олекса, Буцовський Микола.
В. 219. Шіпка Стефанія, Шіпка Стефан.
В. 231. Гай Іван.
В. 242. Мацей Іван.
В. 281. Довган Анна, Довган Іван.
В. 289. Дрон Петро.
В. 295. Іванцьо Михайло.
В. 307. Херцовий Андрій.
В. 330. Голіят Леон.
В. 336. Коваль Павло.
В. 352. Шуригайло Михайло, Шуригайло Розалія, Зуль Марія.
В. 365. Яцик Михайло.
В. 367. Чолій Зофія.

ЧЛЕНИ СУСПЕНДОВАНІ ЗА НЕПЛАЧЕННЄ МІСЯЧНИХ ВКЛАДОК.

В. 7. Кот Михайло, Олекса Петро, Сенько Микола, Олекса Юстина, Войтановський Андрій, Вайда Василь.
В. 9. Ціско Іван.
В. 11. Сологуб Іван.
В. 14. Бойда Мокрина, Скороход Максим, Бойда Лазар.
В. 20. Бойко Яків, Красицький Яків, Лютик Атанас, Саган Михайло.
В. 34. Денега Василь.
В. 43. Єдинок Іван.
В. 44. Домбровська Катерина.
В. 45. Вульчин Василь.
В. 51. Копач Михайло.
В. 59. Підуства Олена, Підуства Михайло.
В. 66. Місерак Йосафат.
В. 70. Чуправський Павло, Штоґрин Михайло.
В. 77. Солоничний Василь, Кавецький Іван.
В. 95. Кулик Федько, Луцишин Вас.
В. 102. Гірняк Юрій.
В. 105. Дорожовська Олена.
В. 107. Федаш Микола.
В. 136. Луцишин Андрій.
В. 149. Віхер Франко.
В. 156. Сеньків Демко.
В. 158. Кореман Мартин.
В. 167. Новенчук Іван.
В. 170. Лесобей Григ. Пельо Іван.
В. 177. Голоднюк Надія, Голоднюк Петро.
В. 179. Міштурак Микола, Міштурак Катерина.
В. 182. Конецька Катерина, Біловус Теодор, Хомій Олекса.
В. 189. Личко Катерина.
В. 191. Дривецький Микола, Мариньчак Яків.
В. 204. Любківський Іван.
В. 213. Смарж Теодор.
В. 214. Коцюба Марія.
В. 217. Гуньчак Семен, Головка Іван, Боднар Микола, Юган Михайло, Воробель Василь.
В. 232. Негребецький Дмитро.
В. 237. Камінський Семен, Лаврик Марія.
В. 247. Будник Іван.
В. 252. Михайлюк Йосафат.
В. 253. Столяр Михайло.
В. 266. Поцілуйко Василь, Поцілуйко Розалія.
В. 268. Сеньків Онуфрій, Оленчук Микола.
В. 288. Рудий Семен.
В. 295. Мацик Петро.
В. 296. Мілько Йосиф.
В. 300. Гавриляк Михайло, Козопас Федьо, Олійник Стефан, Павлишин Іван, Пирх Михайло, Василишин Андрій.
В. 316. Ковальчук Микола.
В. 319. Пшек Петро.
В. 322. Дзюбановська Балвіна.
В. 326. Яцюкович Марія, Яцюкович Олекса, Михальчук Ефремій.
В. 341. Люпан Михайло.
В. 358. Цибак Ева.
В. 384. Ільчишин Іван, Шуст Йосиф.
В. 385. Ковалів Михайло, Зубинський Антін.
В. 392. Путра Микола.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 36. Чолій Зофія.
В. 65. Лесняк Іван, Лесняк Марія.
В. 105. Долинний Михайло.
В. 121. Турянський Петро, Турянська Марія.
В. 132. Павлус Стефан.
В. 156. Яцик Михайло.
В. 163. Херцовий Андрій.
В. 170. Микула Іван.
В. 171. Довган Іван, Довган Анна.
В. 175. Лазорчик Михайло, Лазорчик Анна.
В. 182. Маїк Григорій.
В. 209. Турчин Панько.
В. 229. Тринда Йосифина.
В. 230. Городинський Іван, Городинський Стефан.
В. 231. Витичак Михайло, Витичак Текля.
В. 234. Федірко Стефан, Грай Михайло.
В. 237. Босюк Іван.
В. 239. Кармазин Антін, Коваль Дм.
В. 247. Мацей Іван.
В. 253. Костюк Микола.
В. 316. Олексин Олекса, Бусовський Микола.
В. 347. Годяк Йосиф, Гердман Петро, Годяк Марія.
В. 355. Юркевич Стефан, Юркевич Агафія.

ЧЛЕНИ ПОМЕРШІ.

В. 78. Молочник Анастазія.
В. 103. Витяк Захарій.
В. 147. Сивий Максим.
В. 155. Проць Микола.
В. 170. Чорнобіль Василь.
В. 185. Швед Зофія.
В. 186. Баволяк Іван.
В. 243. Ничай Андрій.
В. 247. Кучапський Михайло.
В. 267. Козуб Іван.
В. 345. Димяник Іван.
В. 380. Смігира Марія.

ЗІСТАВЛЕННЄ:

З початком місяця квітня 1926 р. в У. Н. Союзі було повнолітних членів	18.609
В місяци квітни 1926 р. принято нових	128
В місяци квітни 1926 р. принято наново	53
В місяци квітни 1926 р. принято з переступними листами	35
В місяци квітни 1926 р. принято з інших кляс обезпечення	20
Разом	18.845
В місяци квітни 1926 р. суспендовано	89
В місяци квітни 1926 р. відійшли з переступними листами	35
В місяци квітни 1926 р. відійшли до інших кляс обезпечення	20
В місяци квітни 1926 померли	12
Разом	156
З кінцем місяця квітня 1926 р. в У. Н. Союзі було повнолітних членів	18.689

ЗІСТАВЛЕННЄ ПІСЛЯ КЛЯС І СУМ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

СТАРИЙ РІД.

Звичайне посмертне обезпечення:

В клясі Д.	на $ 100	16
В клясі А.	на $ 250	389
В клясі А.А	на $ 500	5.623
В клясі В.	на $ 750	890
В клясі С.	на $1000	11.485
В клясі В.В.	на $1500	204
В клясі С.С.	на $2000	49

НОВІ РОДИ:

Обезпеченнє платне по смерти з вкладками до 70 року життя.

В клясі О- 500	на $ 500	5
В клясі О-1000	на $1000	2
В клясі О-1500	на $1500	2
В клясі О-2000	на $2000	—
В клясі О-2500	на $2500	—
В клясі О-3000	на $3000	—

Обезпеченнє платне по смерти з вкладками протягом 20 літ.

В клясі Р- 500	на $ 500	4
В клясі Р-1000	на $1000	4
В клясі Р-1500	на $1500	—
В клясі Р-2000	на $2000	1
В клясі Р-2500	на $2500	—
В клясі Р-3000	на $3000	—

Обезпеченнє платне за життя з вкладками протягом 20 літ. (Ендавмент).

В клясі Е- 500	на $ 500	8
В клясі Е-1000	на $1000	6
В клясі Е-1500	на $1500	—
В клясі Е-2000	на $2000	1
В клясі Е-2500	на $2500	—
В клясі Е-3000	на $3000	—
	Разом	18.689

МОЛОДЕЧИЙ ДЕПАРТАМЕНТ. НОВОВПИСАНІ ДІТИ:

В. 1. Хомяк Надія, Хомяк Віра.
В. 8. Салій Іван.
В. 10. Блащак Катерина, Блащак Емілія.
В. 24. Мичиховська Елисавета, Мичиховський Йосиф, Мичиховський Кароль, Мичиховська Розалія.
В. 28. Костик Олена.
В. 31. Болькович Анастазія, Болькович Катерина, Болькович Анна, Болькович Михайло, Кулька Михайло.
В. 34. Шмирід Анна, Шмирід Ґеновефа, Долик Михайло, Долик Стефан, Долик Юстина, Долик Володимир, Фурдин Емілія.
В. 42. Федоров Іван, Федоров Марія, Федоров Зофія.
В. 44. Гибрик Катерина, Гибрик Франек, Гибрик Стефан.
В. 56. Куцло Анна.
В. 57. Лозинський Григорій.
В. 63. Буряк Філярет.
В. 70. Паславський Михайло.
В. 72. Андрейко Андрій.
В. 77. Головід Катеирна, Головід Іван, Головід Стефан, Головід Марія, Яцейко Михайло, Яцейко Тимофтей, Ривак Марія.
В. 85. Петрівський Володимир, Петрівський Петро, Петрівська Олена.
В. 87. Вайда Михайло.
В. 89. Лесько Розалія, Прончак Михайло.
В. 90. Борис Анна, Борис Марія, Борис Василь, Борис Петро, Борис Олена, Борис Іван, Борис Михайло, Бугай Йосиф, Бугай Марія, Бугай Ева, Бугай Олена, Бугай Микола, Дудун Василь, Дудун Дмитро, Митчак Петро, Митчак Анна, Митчак Марія, Митчак Андрій, Митчак Олена.
В. 91. Шак Іван.
В. 94. Готра Катерина, Готра Михайло.
В. 98. Цембаляк Володимир, Цембаляк Марія.
В. 104. Поборчак Теодор.
В. 105. Шагала Григорій.
В. 109. Богда Михайло, Литвин Михайло, Литвин Омелян, Литвин Іван, Литвин Олена, Литвин Ґеновефа.
В. 124. Бала Володимир, Патрайко Ольга.
В. 142. Пограничний Володимир, Погранична Зофія, Пограничний Мирон.
В. 147. Паньчишин Анна, Паньчишин Іван, Паньчишин Марія, Паньчишин Олекса, Паньчишин Йосиф, Соджак Петро, Соджак Василь, Соджак Катерина.
В. 156. Новак Михайло.
В. 206. Бойко Стефанія, Боднар Евгенія, Квасницький Іван, Квасницький Володимир, Квасницький Евген, Квасницька Марія, Квасницький Дмитро, Квасницька Стефанія.
В. 207. Мандзій Марія, Рева Михайло, Рева Іван.
В. 212. Шелева Анастазія, Шелева Анна.
В. 218. Липка Анна, Липка Розалія, Липка Стефан, Малярчук Стефан, Малярчук Йосиф, Малярчук Агнес, Малярчук Михайло.
В. 221. Шиян Марія.
В. 223. Маліборська Магда, Маліборський Павло, Сухиня Ева.
В. 235. Денько Марія.
В. 239. Вільчинський Андрій, Вільчинський Олекса.
В. 248. Паховчишин Марія.
В. 258. Афтанас Петро, Афтанас Михайло, Кріль Катерина, Карпа Стефан, Карпа Роман, Коласа Зофія.
В. 263. Коваль Анастазія.
В. 276. Гошилик Марія, Лех Ольга.
В. 288. Ґреґорош Ольга.
В. 295. Говдун Анна, Мінко Антоніна, Мінко Марія, Мінко Михайло, Міскало Іван, Славич Анна, Славич Павлина.
В. 296. Афтанас Яків, Яфтанас Анна, Афтанас Станислав, Афтанас Йосиф, Афтанас Розалія, Афтанас Стефан, Кілер Антін, Кілер Зофія, Каліновська Анна, Каліновська Ксеня, Любчик Марія, Любчик Ольга, Любчик Володимир.
В. 299. Дідур Олекса, Сидорович Стефан.
В. 301. Новосад Марія, Новосад Михайло, Новосад Мирослав.
В. 312. Дорош Роман, Дорош Павло, Шарик Іван.
В. 317. Танов Йосиф, Танов Василь.
В. 323. Яремко Василь, Яремко Павлина.
В. 330. Туран Михайло, Туран Богдан, Туран Антін.
В. 336. Дмитрів Йоанна, Дмитрів Ксеня, Дмитрів Марія, Дмитрів Ольга.
В. 339. Бішко Агафія, Бішко Марія, Куничка Іван.
В. 343. Ярмак Олена.
В. 345. Паньчишин Василь, Паньчишин Анна, Паньчишин Катерина, Паньчишин Стефан, Паньчишин Іван, Паньчишин Петро.
В. 351. Яцюс Володимир.
В. 364. Небожук Анастазія, Пашковський Микола, Сподар Омелян.
В. 369. Косць Зофія, Косць Михайло, Періг Михайло, Періг Анна, Періг Василь, Періг Марія, Періг Катерина, Періг Микола.
В. 384. Хома Андрій.
В. 385. Вовк Анастазія, Вовк Анна, Жубрицький Михайло.

НАНОВО ПРИНЯТІ ДІТИ:

В. 1. Яким Михайло, Яким Володимир, Яким Юліян.
В. 7. Чижовська Олена, Чижовський Олекса, Чижовський Стефан, Чижовське Розалія, Тима Анна, Тима Катерина, Тима Петро.
В. 15. Даців Константин.
В. 44. Махіброда Анна, Махіброда Текля, Махіброда Марія, Махіброда Варвара.
В. 251. Форналь Катерина, Форналь Анна.
В. 276. Сокира Олена.

ДІТИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ (КАРТАМИ):

В. 29. Білівят Іван.
В. 76. Андрашко Теодор.
В. 94. Гайдамака Марія.
В. 193. Лещишин Іван, Лещишин Михайло, Угляк Розалія.
В. 365. Яцик Анна, Яцик Наталка, Яцик Василь.

ДІТИ СУСПЕНДОВАНІ ЗА НЕПЛАЧЕННЄ МІСЯЧНИХ ВКЛАДОК:

В. 10. Децьо Юлія.
В. 35. Ваврик Анна.
В. 38. Жеребна Олена.
В. 42. Вішнювський Володимир.
В. 44. Чап М. Василь, Чап А. Дорота, Тхорик Михайло, Тхорик Іван.
В. 51. Копач Стефан, Копач Іван.
В. 59. Підуства Ева.
В. 64. Савчук Стефанія.
В. 70. Чуправська Ірина, Чуправська Олена.
В. 91. Шайна Олена.
В. 96. Василик Дмитро.
В. 105. Гладьо Йосиф.
В. 167. Скотинський Володимир.
В. 182. Біловус Евдокія, Біловус Анна.
В. 206. Бойко Стефанія.
В. 214. Кацюба Марія.
В. 217. Головка Теодор, Головка Микола, Головка Петро, Головка Павло, Головка Марія, Головка Розалія.
В. 274. Сенчишак Михайло, Сенчишак Марія, Сенчишак Іван, Сенчишак Дмитро, Сенчишак Анна.
В. 276. Емак Дорота, Неїлик Василь.
В. 300. Козій Марія, Козій Розалія, Козій Зофія, Пирч Анастазія, Пирч Григорій, Пирч Марія, Пирч Михайло.
В. 323. Яремко Василь, Яремко Павлина.
В. 365. Ярисимчук Василь, Ярисимчук Стефан.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 146. Гайдамака Марія.
В. 156. Яцик Наталка, Яцик Анна, Яцик Василь.
В. 175. Лазорчик Олена, Лазорчик Йоанна, Лазорчик Маргарета.
В. 230. Городицький Евген, Городицький Володимир.
В. 332. Секержицька Марія, Секержицька Стефанія, Секержицький Йосиф, Секержицький Михайло.
В. 347. Годяк Анна Анеля, Годяк Микола, Годяк Елисавета, Годяк Петро, Годяк Йосиф.
В. 355. Юркевич Йосиф, Юркевич Анна, Юркевич Василь.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ З МОЛОДЕЧОГО ДЕПАРТАМЕНТУ ДО СТАРШИХ ЧЛЕНІВ У. Н. СОЮЗА:

В. 38. Кохановська Юлія.
В. 65. Ткач Анна.
В. 87. Котанський Андрій.
В. 109. Команецький Андрій.
В. 193. Міняк Олена, Поточняк Михайло.
В. 203. Кузьма Евгенія, Шипот Текля.
В. 258. Мудрик Анна, Троян Марія.
В. 274. Макарець Антін.
В. 333. Боберський Михайло.

ПОМЕРШІ ДІТИ:

В. 317. Маринюк Анна.
В. 369. Наращинець Дмитро.

ЗІСТАВЛЕННЄ:

З початком місяця квітня 1926 р. в У. Н. С. було дітий чл.	11.180
В місяци квітни 1926 р. принято нових	195
В місяци квітни 1926 р. принято наново	18
В місяци квітни 1926 р. принято з переступними листами	9
Разом	11.402
В місяци квітни 1926 р. суспендовано	47
В місяци квітни 1926 р. відійшли з переступними листами	21
В місяци квітни 1926 р. відійшли до повнолітних членів	12
В місяци квітни 1926 померли	2
Разом	82
З кінцем місяця квітня 1926 р. в У. Н. Союзі було дітий чл.	11.320

ЗІСТАВЛЕННЄ ПІСЛЯ КЛЯС ОБЕЗПЕЧЕННЯ.

В клясі 1-ій за 25 ц. міс. вкл.	11,137
В клясі 2-ій за 50 ц. міс. вкл.	183
Разом	11.320

ЗАГАЛЬНЕ ЗІСТАВЛЕННЄ:

З початком місяця квітня 1926 р. в У. Н. Союзі було всіх обезпечених	29.789
В місяци квітни 1926 р. прибуло повнолітних	80
В місяци квітни 1926 р. прибуло дітий членів	140
Разом	30.009
З кінцем місяця квітня 1926 р. в У. Н. Союзі було:	
повнолітних членів	18.689
дітий членів	11.320
Разом	30.009

У В А Г А

котру кождий відділовий урядник і член Українського Народного Союза повинен пильно прочитати і до неї тісно застосуватися.

Так повнолітні як і молодечі члени У. Н. Союза, оголошені в рекордовім звіті за місяць квітень 1926 року як су**спендовані або виключені за неплаченнє місячних вкладок чи з інших причин згідно зі статутом організації, коли хотять і надальше бути членами У. Н. Союза, мусять зголоситися протягом сего місяця (мая) до своїх відділів і вписатися наново, заплативши всі свої вкладки і залеглости до місцевої каси на руки відділових урядників. Єсли цего не зроблять до кінця місяця мая 1926 р., то в червни 1926 року мусять виповнити нові аплікації (просьби о принятте) наколи схотять бути дальше членами У. Н. Союза, подібно як кождий новий кандидат. Ці знов члени, так повнолітні як і малолітні, котрі в місяци квітні 1926 р. взяли переступні листи, а еще досі не зголосилися до іншого правно істнуючого відділу У. Н. Союза, мусять це зробити в місяци маю 1926 р., бо на другий місяць то є в червни 1926 р. стратять всі членські права і моглиби бути приняті тільки на підставі нових аплікацій (просьб о принятте).**

І. Каштанюк, гол. рек. секр.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО СТАРОМУ КРАЄВИ.

ЕМБРІДЖ, ПА.

Голодного накормити, а нагого приодіти.

На те повинні ми памятати з нагоди Великодних свят. Так ми повинни зробити, бо се наш святий народний обовязок, щоби подати помічну руку голодним і калікам, котрі боролися за свободу українського народа. Тими борцями суть тепер наші українські політичні вязні, а були ними наші інваліди.

Як сьогорічну писанку посилаю від себе $2.50 на політичних вязнів, а $2.50 для інвалідів.

При тій нагоді кличу і взиваю других громадян, щоби не відмовили своєї жертви на оборону рідного краю.

Павло Пресляк.

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Вдачна збірка.

По нашому звичаю в старім краю на великодні свята обдаровують одні других писанкою. Так і я постановив собі відослати писанку до рідного села, на читальню „Просвіти" в моїм селі Ходачкові великім.

В місяцю падолисті 1925 р. одержав я лист з родинного села з просьбою від моїх давних приятелів і знайомих занятись збіркою на читальню. Збіркою занялись Петро Гречанник, Евстахій Табака, Мих. Довгий і Мих. Підскальний та зібрали загальну суму $161.30, котрі то гроші відослано до краю, обтягнувши посилку, яка коштувала $4.65 і инші дрібні кошта, які виносили $1.65.

Жертви зложили слідуючі:

Е. Табака $10; Запорожська Січ $6.35; П. Гречаник, С. Дідів, М. Підскальний і Й. Бічер (латинник) по $5; І. Винничук, В. Левицький і Й. Сойка по $3; М. Довгий, П. Дідів, Ю. Підручний, М. Шуміґальський, І. Кімлер, Гр. Кушпінський (латинник), Б. Дреєнь і Я. Швець по $2; Т. Зиліховський (латинник), Б. Станевіч (латинник), Н. Любинець, П. Сапа, І. Перцак, С. Дякун, М. Березіцький, О. Ґінна, Й. Кохановський, К. Стасюк, Н. Плуговський, Ф. Мельничук, А. Сиздик (латинник), Н. Хабінець, І. Тритяк, П. Федишин, І. Марцинюк, В. Бойко, М. Білоус, М. Тейзар, П. Василик, О. Нацюк, Ф. Чек, А. Аніловський, Й. Багиріч, П. Тіцький, Ф. Коговський, І. Виселик, Н. Музика, В. Круташевський, Т. Кулик, Т. Чухрій, Ф. Левандовський, М. Копичун, С. Дикун, Й. Клісак, Й. Бурбела, Н. Ханас, І. Хомета, А. Ліпцан, В. Березіцький, А. Петровська, І. Чайковський, М. Сузанський, Й. Ружевський, П. Хомяк, Й. Пастушенко, В. Слободян, А. Лисий, П. Климковський, Я. Борецький, Гр. Савчук, П. Тодорчук, Н. Рошка, М. Сампара, М. Хододяк, Н. Лотоцький, Л. Смоляк, М. Іваних, О. Запаранюк, В. Білоус, В. Козачок, М. Серетний, М. Макарський, Н. Яневич, П. Воляник, М. Мурин, Т. Миронюк, П. Матвійчук, М. Бойчук, о. Р. Волинець, Д. Почкур, Гр. Стасишин, А. Петровський, К. Марущак, В. Каськів, Д. Небор, Ю. Зервас, Т. Королишин, П. Мазурик, Н. Дацько, М. Брухівська, І. Хировський, П. Патуляк, А. Зборівська, Ф. Наджога і В. Ухач по $1; Т. Найдан, О. Маркіза, М. Дрозд, Т. Раштубович (латинник), Ф. Яремчук, В. Павлюк, І. Концевич, І. Плуговський, Н. Войціховський, Гр. Куць, Р. Телівят, Н. Дерень, І. Чуврій, В. Ферий, В. Калина, А. Андрушко, П. Хировський, П. Хамуляк, І. Іваськів і Д. Ганусяк по 50 ц.; В. Кузьмич, І. Ґоюк, П. Земледух, С. Гарасінко, К. Дмитришин, І. Чемерись і О. Тіма по 25 ц.; В. Дмитришин 20 ц.

Петро Гречаник,
член 370 від. У. Н. С.

Пані з коротким зором прийшла до торговця образами: Щож то за погана жінка на тім образі? — питається вона купця.

— Пані мають на думці той образ, що перед ним стоять. Таж то зеркало, а не образ.

Суперечність.

То дивне, що мущина гонить за жінкою, а кінчиться воно тим, що вона його скорше чи пізнійше зловить.

Противенство.

Господиня: (до гостя): Ах, даруйте, правда, я здається дала за багато соли до макарану?

Гість: О, ні, противно, я сказав би, що за мало макарану в тій соли.